

Maria Koskikallio

Elämän ja kuoleman kevät

ELÄMÄN JA KUOLEMAN KEVÄT

Maria Koskikallio

© Maria Koskikallio

Kustantaja:

BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja:

BoD – Books on Demand, Norderstedt,
Saksa

ISBN 978-952-339-429-2

1.

Ensimmäinen ohje: syökää kunnon aamiainen. Toinen ohje: älkää juoko liikaa illalla. Henriikki muisti nämä Anna Hermanssonin ilta-päivällä lausumat sanat kulkiessaan kohti rantaa horjuvin askelin. Nyt kun pitkä odotus ja valmistautuminen alkoivat olla ohi, niin saisi juhlia sydämensä kyllyydestä, niinhän sitä helposti ajatteli. Olisi pitänyt skarpata enemmän. Hän ei ollut tajunnut juoneensa niin paljon kuin ilmeisesti oli. Seuraavana päivänä oli kuitenkin odotettavissa ainakin kolmen tunnin seisominen tiukasti pakkautuneena parnassolle.

Hän oli varma, että pääsisi tolpileen ilman ongelmia aamulla, kun voisi kuitenkin nukkua vielä monta tuntia. Olihan hän nuori, voimissaan ja kohtalaisessa fyysisessä kunnossa. Hän oli luullut lähteneensä yksin baarista, mutta kaveri oli kuitenkin tavoittanut hänet heti kohta ja tarjosi kävelyseuraa vielä yön viimeisinä tunteina. Henriikki oli lähtenyt jostain syystä kävelemään Hietalahteen päin, se oli varmaan hänen seuralaisensa, joka sitä oli ehdottanut.

— Mitä mä oikein mahdoin juoda siellä baarissa? Mä olen ollut olevinani varovainen koko illan.

Toinen naurahti.

— Et sä ole sen enempää juonut kun muutkaan. Kai sitä jossain vaiheessa alkaa väsyttää kun on harjoitellut ja istunut iltaa ja jännittänyt koko homman onnistumista. Kaikkihan on mennyt hienosti tähän saakka. Huomenna tulee vielä hienompaa.

— Meinas tulla huono olo.

— Se oli varmaan vaan hetken notkahdus. Aamulla ollaan tikkana jonossa kuule.

Yö oli hämärä mutta lämmin. Henriikki alkoi olla herkistynyt eikä tiennyt, johtuiko se pitkän odotuksen päättymisestä, siitä, että

heidän suunnittelemansa juhlan huipennus alkoi olla käsillä, vai siitä, että tämä oli hänen pitkän opiskeluaikansa viimeinen tapahtuma. Edessä oli ainakin vähäksi aikaa ero ystäväistä ja jatko-opintojen tutkimusryhmästä ja muutto seuraavaan tutkijan-uravaiheeseen Tanskaan. Kaveri hänen vierellään sai vieläkin risiriitaiset tunteet pyörähtelemään hänen sisuksissaan, vaikka kaikki asiat heidän välillään oli selvitetty jo aikoja sitten. He olivat tunteneet jo kauan ennen kuin tohtoriopinnot olivat edes alkaneet. Ja välillä oli ollut kovia aikoja.

— Miten sä meinaat jatkaa tästä? Henrikki kysyi.

— Jaa-a. Vähän ajattelin lähteä helvettiin täältä. Tää on hieno lopetus kyllä.

— Toivotaan nyt molemmat, että se paska hautautuu mahdollisimman pian.

Henrikki oli jo vähällä sanoa, että Susanna oli lohduttanut häntä typerästi sanomalla, että kukas sitä väitöskirjaa enää muutaman vuoden kuluttua lukee. Huomasi sitten kuitenkin pitää suunsa kiinni.

— Kyllä me pärjätään. Ei muistella pahalla.

— Ei muistella. Unohdetaan.

He olivat huomaamatta kävelleet laiturin päähän saakka rantaravintolan ohi, joka oli sekin sulkenut jo kauan sitten. Henrikillä ei ollut kelloa eikä mitään tajua ajasta. Aamu ei ollut vielä lähelläkään, koska taivas oli hämärä, suorastaan tumma eikä aamun ka-joa näkynyt missään. Mereltä leyhyi alkukesälle epätavallisen lämmin tuuli. Henrikki istahti veteen viettäville portaille, kun kaveri oli jo siihen asettautunut ja kannusti häntä.

— Eikö ole hienon näköistä.

Henrikki tarttui taskumattiin, joka oli ilmestynyt hänen nenänsä alle.

— Tästä tulee vielä viimeiset voimanrippeet, niin pääset himaan.

Henrikki otti pienestä lasipullosta kulauksen, ja se lämmitti somasti valuessaan alas ruokatorvea. Hän ajatteli aamua sekä hattuja ja miekkoja, jotka olivat valmiina rivissä heitä varten juhlasalis-sa, Sibeliuksen Andante festivoa ja kaikkia niitä hienoja juhlallisia asioita, jotka häntä ja muita odottivat. Huono olo oli saavuttamai-

sillaan hänet uudestaan juuri kun hänestä tuntui, että nyt oli sopiva hetki vaipua uneen tässä ja valmistautua koitokseen. Sitten tuntuikin enää lämpimältä, tyyneltä ja uupuneelta. Hän luuli askeltavansa Sibeliuksen tahdissa alas leveitä portaita juhlasaliin, mutta jostain syystä hänet kenkensä olivat märät ja sitten housut ja paitakin tuntuivat märiltä, ja parnasso olikin paratiisisaaren laguuni.

2.

Kesäperjantain ylivalottunut aamu heitti annoksen aurinkoa Juhon pikku yksiön eteisen seinälle. Eteisen peilistä se heijastui kylpyhuoneen peiliin ja iski siitä Juhon silmiin, kun hän yritti suorittaa viikon viimeisen perusteellisen parranajon.

Peilikuva ei miellyttänyt häntä. Joskus hän oli katsellut itseään mielellään. Tukka oli ollut tummanruskeilla laineilla, nyt se muodosti tasaisen tuskin taipuvan harmaansekaisen karvoituksen. Riittävän tuuhean toki. Ennen syvän sinivihreät silmät olivat alkaneet näyttää jotenkin haaleilta eikä hän saanut niihin enää sellaista veikeää ja poikamaista ilmettä, mikä niissä joskus oli ollut. Kauan sitten. Otsassakin näkyi aika. Sen juonteet olivat syventyneet, ja ne saivat hänet näyttämään väsyneeltä ja huolestuneelta. Väsymys oli enimmäkseen näennäistä. Juho ei edes tarvinnut paljon unta, ja sen minkä nukkui, hän yleensä nukkui hyvin. Huolestus kuului ammattiin. Rikostutkijan työ ei ollut ruusuilla tanssimista, varsinkaan väkivaltaosastolla. Kurjat ja kolhitut lähimmäiset olivat töissä vastassa joka päivä. Pahimpina päivinä uhreja ja vainajiakin, ja niiden mukana taas tuli surevia omaisia.

Vuosien kuluttavalle vaikutukselle ei ollut vastalääkettä. Paitsi yksi: kuole, niin et vanhene. Jälkipolvet muistavat sinut nuorena ja komeana. Säilyt hyväkuntoisena ja vetreänä, rypyttömänä ja vahvana niin kauan kuin joku sinua ajattelee. Moniko ajatteli kaikkia niitä vainajia, joita Juho oli pitkän uransa varrella nähnyt? Monta oli ollut niitäkin, joita ei juuri jääty kaipaamaan.

Ryppyjä otsassa ja silmien ympärillä vielä korosti päivä päivältä tutummaksi tullut kiristys hartioissa ja siitä hiipivä päänsärky. Hän ei halunnut nappailla särkylääkkeitä päivittäin ja tyytyi siksi vain vääntelemään hartioitaan ja venyttelemään niskalihaksiaan, jos vain töissä oli tietokoneen äärellä joutilas hetki. Van-

huuttahan sekin kai oli, etteivät lihakset enää olleet niin joustavat kuin aikaisemmin, ja jumittuivat selästä ja hartioista jatkuvasti. Ellei nyt sitten siitä voinut syyttää työtapojen muuttumista ja tietokonetta, kaikkialle hiipivää iänikuista sähköpostin perkaamista ja ruudun tuijotusta. Ruutua taas ei oikein nähnyt lukulaseilla, mutta ei oikein ilmankaan. Ehkä päänsärky johtui siitä.

Juho astui pienestä kylpyhuoneestaan keittokomeron nurkalle ja kaatoi kahvia mukiin. Siinä se sai rauhassa odottaa ja jäähtyä sen aikaa, että hän haki lehden postiluukun alta ja sai vaatteet päälleen: mustat farmarit, kuten aina, ja kauluspaidan, joka yhdessä solmion kanssa muodosti hänen yllään vaihtelevan väriläiskän. Hänen farkkunsu olivat mustia kaikki, kesät talvet. Auringonlaidässä pölyhiukkaset tanssahtelivat lipaston yllä ja kertoivat, että oli perjantai ja siivouspäivä lähestyi. Ehkä se oli Juhon pedantti luonne, joka siitä muistutti. Kahvipöytään palatesaan hän puhalsi pölyt niiden kahden ainoan valokuvan päältä, jotka lipaston päällä sitä keräsivät. Hän malttoi juuri ja juuri olla tarttumatta riepuun ja istahti sen sijaan alas.

Kahvi oli pikimustaa ja vahvaa. Niin sen piti ollakin. Oikein vahvana kahvikin tuntui joskus auttavan päänsärkyyn. Lehdessä ei ollut mitään mullistavaa, ja hän silmäili sitä jotenkin rutiinilla. Harvoin siinä mitään oli, mikä todella pysäytti. Yksi pikk uutisista oli hänen omansa, puukotus jota hän oli käsitellyt edellisenä päivänä. Ryyppykaverusten välienselvittely oli ollut helppo hoitaa, kun uhri oli onneksi jäänyt henkiin ja oli pystynyt sairaalassa kertomaan, kuka veitsen kanssa heilui. Niin oli heppu aseineen haettu kotoa. Siitä olisi ensimmäiseksi Pasilaan päästyä kirjoitettava virallinen raportti. Työ oli toisinaan masentavaa, mutta kuitenkin sitä, jota hän oli aina halunnut tehdä. Tai ainoa, jota hän saattoi kuvitella tekevänsä.

Puukotustarinan luettuaan hän ummisti silmänsä ja nosti sitten katseensa hetkeksi silmälasien yli ikkunasta ulos kesäaamuun. Puissa hyppi lintuja. Joku isä raahasi vastentahtoista lasta kohti päiväkotia. Pihassa tapahtui jotain tällä tavalla pienimuotoista melkein aina. Juhon yksiö oli Torkkelinmäellä, jota saattoi hyvällä mielellä pitää yhtenä kaupungin parhaista paikoista. Kaikkialle oli lyhyt matka, bussi, metro ja raitiovaunu kulkivat parin

korttelin päässä ja silti talojen ympäröimä puistopiha antoi avaruuden ja vehreyden tuntua.

Yksi ympäristön parhaista puolista oli se, että keskeltä kivikaupunkia oli vain lyhyt harppaus Töölönlahdelle, jossa hän kävi lenkkeilemässä. Juokseminen teki hyvää, vaikka olikin alkanut jo jonkin aikaa sitten oireilla sekä selässä että polvissa. Juho ajatteli huolestuneena, olisiko hänen vaihdettava kävelyyn tai johonkin muuhun vähemmän kuluttavaan lajiin. Ei vain malttanut. Kärsi mieluummin vaikka vähän alaselkäongelmiakin hartioiden lisäksi kuin meni ostamaan kävelysauvoja. Hän ei osannut edes kuvitella, miten kehtaisi mennä hankkimaan sellaisia, saati että alkaisi käyttää niitä julkisesti.

Lehti lupasi kaunista ja lämmintä viikonloppua. Kesä oli alkamassa täydessä mitassaan. Korkeapaine oli päättänyt asettua makailemaan Etelä-Suomen ylle kuin tilauksesta viikko sitten vapautuneiden koululaisten ja muille kesälomalaisten iloksi. Juho venytteli hartioitaan ja käsivarsiaan. Kahvia oli mennyt kaksi kuppia, mutta päänsärkyä se ei ollut kokonaan häivyttänyt. Hän taitteli lehden kokoon, laski silmälasit pöydälle lehden viereen ja hieroi ohimoitaan. Särky helpottaisi kyllä, kunhan hän pääsis liikkeelle. Hän päätti lähteä saman tien ja kävellä reipasta vauhtia kohti Pasilaa. Hän ehtisi sinne kahdeksaksi, vaikka kävelisi koko matkan.

Juho empi hetken, laittaisiko solmion kaulaansa vai antaisiko perjantain nimissä olla. Solmio oli enemmän hänen omaa perinteistä tyyliään kuin enää mikään välttämätön pukukoodi. Jotenkin siitä oli yhdessä farkkujen ja pikkutakin kanssa tullut hänelle turvallinen ja toimiva vaatekonsepti, jota ei tarvinnut kummemmin miettiä. Työmaalla hän näki päivittäin paitsi sinänsä siistejä ja silmää miellyttäviä univormupukuisia kollegoja, koko joukon pitkätukkia, jotka kesän tullen vaihtoivat virttyneen ja vanuneen villapaidan yhtä virttyneeseen pikee- tai teepaitaan. Juho itse halusi uskottavuudenkin nimissä pukeutua hyvin, eikä siihen ollut kenenkään koskaan tarvinnut puuttua. Niin hän veti kaulaansa tummansinisen solmion, molempiin housuntaskuihin hän sulloi matkapuhelimen – toinen oli oma ja toinen virkatehtäviä varten –, työnsi silmälasit paidan rintataskuun, ja veti pikkutakin

päällimmäiseksi. Siunattu kesä, kun sai kävellä ulkona pelkässä pikkutakissa. Kohtahan se alkoi ilmojen lämmitessä olla vähän liikaakin.

Juho sulki varmuuslukon takanaan ja harppoi nopeasti ja energisesti portaat alas ja astui ulos pihalle. Kun hän kerran oli päättänyt lähteä jalan kohti Pasilaa, hän otti reitin suoraan kohti pohjoista, leipomon ohi, josta näin aamuvarhaisella levisi kauas taivaallinen tuoreen ruisleivän tuoksu. Pienen kadunpätkän päässä oli harmaa kivitalo, joka katseli pyöreillä ikkunoillaan kohti Torkkelinmäen huippua. Sen fasadissa luki ”Helsingin yliopisto”, mutta Juho ei tiennyt, mitä yliopisto siinä talossa teki. Vanhastaan se kyllä oli ollut ”sosiaalitieteiden laitos”, mutta se osa tekstiä oli otettu seinältä alas jo vuosia sitten.

Talohan oli rakennettu alkuaan yhteiskunnalliseksi korkeakouluksi, joka muutti aikanaan Tampereelle, ja josta tuli sinne yliopisto. Tästä historiasta kertoi talon pääoven viereen kaiverrettu laatta. Mutta missään ei sanottu, kuka talon oli sittemmin ottanut käyttöönsä. Opiskelijoita siinä kyllä näkyi kulkevan, ja kevään ja syksyjen lämpiminä päivinä ryyppyporukat väistyivät portailla istuskelevien iloisesti pulputtavien, luennoilta tupakkatauolle säntäävien nuorten tieltä. Näin kesäisin talossa ei juuri näyttänyt olevan ohjelmaa, koska kaljarinki sai aika lailla kenenkään häiritsemättä valloittaa etelään avautuvan kaarevan portaikon, johon aurinko päiväsaikaan ulotti lämpimimmät säteensä.

Juuri nyt Juho kyllä näki jonkun pitkän, mustan hameenhelman livahtavan talon pääovesta sisään, vaikka kello ei ollut vielä kahdeksaakaan. Mikä lie gootti. Oliko niitä yliopistolla töissäkin? Hän loikki talon sivuitse alas Aadolfinkadulle ja siitä edelleen Hesarille portaikkoa pitkin, jonka virallinen nimi oli hieno ja puiden puutteen vuoksi hieman hämmäntävä Aadolfinpuistikko. Sen Juho oli lukenut joskus sanomalehden artikkelista, jossa kerrottiin kaupunkiympäristön muuttumisesta, ja sen jutun hän oli tietysti lukenut tarkkaan, kun se koski niin läheisesti hänen omia kotikulmiaan. Jutun otsikossa oli hehkutettu *solinan vaihtumista lorinaan*, mikä viittasi paikalla alun perin olleeseen suihkulähteeseen ja portaiden nykyiseen pääkäyttötarkoitukseen, kaljarinkien kuseskeluun. Lisäksi jutussa oli määritelty portaikko lyhimmäksi

reitiksi Helsinginkadun alkoholiliikkeestä yliopistolle, mistä varmaankaan talossa toimivat yliopistolaiset, keitä he sitten olivatkin, eivät olleet oikein riemuinneet. Elleivät he olleet kovin huumorintajuisia, mikä tietysti sekin oli mahdollista. Juho ei tuntenut ainuttakaan yliopistoihmistä.

Kun hän oli alhaalla Helsinginkadulla, hänen vasemmassa housuntaskussaan oleva virkapuhelin pärähti. Salamana Juhon mielessä käväisi ajatus viikonlopun varaslähdöstä. Joko jotain oli sattunut? Näyttö sanoi, että soittaja oli Aleks Stolt, hänen työparinsa.

— Oletko kotona vielä?

— Tässä Pasilaan päin tulossa, Hesarin ja Flemarin kulmassa.

— No odota siinä, nappaan sinut mukaan. Hietalahdessa on ruumis vedessä.

3.

Aleksi lipui autollaan Fleminginkatua alas lippakioskia kohti, ja huomattuaan hänet Juho muutamalla juoksuaskelella loikkasi kadun yli ja istahti autoon etuistuimelle.

— Huomenta, Juho huokaisi, — näinhän se viikonloppu näköjään alkaa. Mutta että heti aamusta. Onko sulla siitä jotain tarkempaa tietoa?

— Eipä juuri, Aleksi vastasi. Hän katsoi Juhoa pysähtyesään punaisiin valoihin. — Ensimmäinen lämmin yö, ja heti joku lähtee uimaan. Toivottavasti sitä ei ole kukaan työntänyt sinne.

— Kai se siltä näyttää, jos meidät kerran sinne hälytetään. Ollaan nyt iloisia.

Aleksi hörähti risteyksestä lähtiessään Juhon sarkastiselle kommentille. Muuten he eivät paljon puhuneet matkan aikana, antoivat poliisiradion rätistä ja levittää tiedotteitaan. Hietalahdessa Aleksi ajoi autonsa levitetylle jalkakäytävälle, ja he kävelivät ravintolan editse kohti laiturin kärkeä ja ruumiin löytöpaikkaa.

Aleksi kulki edellä, ja Juho katseli hänen voimakasta kävelytyyliään. Aleksi oli jäntevä ja lihaksikas, mikä näin kesän tullen näkyi entistä selvemmin. Häntä ei ikäkään vielä painanut, hän oli vasta vähän päälle neljäkymmenen. Toista kymmentä vuotta he olivat työskennelleet yhdessä, ja nyt jo pitkään vakituksena työparina. Heidän työtapansa ja luonteensa sopivat yhteen, ja Juhosta oli heti alusta saakka tuntunut siltä, että Aleksin kanssa työskentely oli paitsi tehokasta ja tuloksekasta, myös ajoittain niin nautittavaa kuin heidän ikävänluonteinen työnsä voi olla. Juhosta tuntui usein, että Aleksi ymmärsi häntä puolikkaasta sanasta, ja melkein aina heidän ajatuksensa tutkinnoissa ja kuulusteluissa kulkivat täsmällisesti samaan suuntaan. Milloin ne kulkivat eri laduille, sekin usein edisti asioiden selviämistä.

Haalaripukuinen poliisi heilutti heille laiturin päästä. Pari muuta seisojia suojaamassa paikkaa yleisöltä. Tekniikkakin oli ehtinyt ennen heitä. Sivummalla seisoskeli polkupyöränsä kanssa nainen, joka oli ilmoittanut vainajasta ja jota Juho ja Alekski voisivat ensi töikseen haastatella.

— Sieltähän se tutkintakomppania tulee, kollega sanoi. — Tämä onkin tämmöinen hienempi herra.

Juho ja Alekski vilkaisivat toisiaan, ja kun he tulivat ruumiin luokse, kesti hetken, ennen kuin he tajusivat, mitä kollega tarkoitti.

— Ohhoh, Juholta pääsi. — Onpas tosiaan hieno mies, frakki päällä heti aamusta.

Alekski oli jo kyykistynyt ruumiin viereen ja yritti löytää pintapuolisesti jälkiä jostain muusta kuin hukkimiskuolemasta. Värimuutokset kaulalla saattoi, jos niin halusi, tulkita tarttumajäljiksi. Juho ihmetteli edelleen uhrin vaateetusta, täydellistä juhlapukua. Jalassa oli mustat housut, päällä musta takki päättyi edestä vyötärölle, mutta hännäkset levisivät selän alta laiturille. Takin alla oli valkoinen kovikkeellinen paita, ja valkoiset liivit, kaulassa rusetti ja kaiken huipuksi valkoiset käsiineet kädessä, jalassa kiiltonahkakengät. Mistä ihmeestä tällainen oli tullut? Oliko hän sulhanen, häistä hävinnyt, vai mistä oli kysymys? Uhri näytti nuorelta, suunnilleen kolmikymppiseltä. Hyvin sopisi sulhaseksi, ikänsä puolesta ainakin. Missä sitä muuten frakki päällä kuljettiin? Juholle ei tullut mieleen muuta kuin itsenäisyyspäivän vastaanotto presidentinlinnassa, mutta nyt oli kesä, ainakin melkein.

— Tiedetäänkö me, kuka tämä on? Juho kysyi. Henkilöllisyyttä ei ollut ehditty vielä selvittää, taskujakaan ei ollut tutkittu. Valokuvaaja oli jo jonkin aikaa häärinyt uhrin ympärillä ja kuvannut eri puolilta.

— Saako aloittaa? Juhon takana seisojia tekniikan Seppo, joka oli valmiina käymään päältä löytyvän omaisuuden läpi. Juho nyökkäsi, ja Seppo alkoi varovasti käännellä uhrin takinliepeitä. Frakissa oli kaksikin povitaskua, mutta lompakkoa tai muuta henkilöllisyyden selvittämiseen soveltuvaa paperitavaraa niistä ei löytynyt. Toisessa povitaskussa oli taskumatti.

— No ihan selvästi kyllä juhlista tulossa, tai juhliin menossa, Alekski totesi.

Seppo kiersi korkin auki ja nuuhkaisi, ravisti taskumattia varovasti.

— On täällä jotain, kirkasta viinaa varmaan, mutta se lähtee labraan. Sen verran vähän on jäljellä, että varmaan pikemminkin tulossa kuin menossa. Missähän näin hienot ihmiset on eilen mahtaneet iltaansa viettää?

— Tämä on siis eilinen?

Seppo nyökkäsi ja heilutti peukalollaan oikeuslääkärin suuntaan, joka oli ehtinyt tehdä alustavan arvionsa.

— Tarkat tiedot saadaan nopeasti, lääkäri sanoi. — Mutta äkkiseltään sanoisin, että muutaman tunnin tämä on ollut vedessä. Hyvä että löydettiin näin pian, niin ehkä pääsette jäljille. Seppo jatkoi vaatteiden kopelointia. Povitaskuista ei löytynyt muuta. Juhokin kyykistyi ruumiin viereen ja tarkasteli takin liepeitä.

— Mikähän tuo mahtaa olla?

Hän osoitti Aleksille rintamukseen kiinnitettyä hopeiselta näyttävää merkkiä. Se oli ikään kuin oksa, kaareva oksa, jossa oli lehtiä molemmilla reunoilla.

— Oletko nähnyt tuommoista ennen?

Aleksi pudisti päätään.

— En muista ikinä nähneeni. Rintarossi miehellä.

Seppo jatkoi housuntaskuihin ja löysi toisesta puhelimen. Puhelin oli kyllä läpimärkä ja mykistynyt, mutta labra voisi irrottaa siitä sim-kortin ja yrittää saada siitä kaivetuksi jotain tietoja. Omistajan numeron, esimerkiksi ja sitä kautta henkilöllisyyden, parhaassa tapauksessa muutakin. Puhelin pujotettiin avaamattomana tekniikan muovipussiin. Rintataskussa oli paitsi valkoinen nenäliina, myös pari kahdenkymmenen euron seteliä, jotka Seppo pujotti toiseen pussiin.

— Onkohan sillä ollut lompakkoa mukana ollenkaan?

Outoa olla liikkeellä noin että on vain seteleitä.

Housuntaskusta löytyi lisäksi muutama kolikko, vaihtorahat. Seppo otti uudelleen taskumatinkin käteensä ja käänteli sitä ennen kuin pujotti senkin muovipussiin.

— Ei tässäkään ole mitään tuntomerkkejä. Tämä on varmaan hopeinen, niin hieno, että siinä luulisi olevan vaikka kaiverrus, mutta näin äkkiseltään ei ainakaan näy mitään.

Ruumisauto hurisi hitaasti laituria pitkin. Alekski oli jättänyt oman autonsa kauemmaksi juuri siksi, että tämä isompi mahtuisi perille mahdollisimman lähelle. Juho vinkkasi valokuvaajalle ja sanoi Sepolle:

— Joko tästä on otettu semmoisia kuvia, joiden kanssa voitaisiin päästä jäljille?

Juho katseli vainajaa. Nuori mies, juhlakunnossa, parta ajettuna. Tukka oli hiekanvaalea, ja märät suortuvat kihartuivat aavistuksen verran otsalla. Iho oli muuttunut jo harmaaksi ja huulet sinistyneet. Juhon mielessä pyöri ajatus, mitä nuorukaisen omaisille pitäisi kohta lähteä kertomaan, kunhan tiesi kenelle. Oliko se äiti, jolle pitäisi kertoa, että oma poika on löydetty hukkuneena, tai nuori vaimo, jolle piti kertoa puolison kuolemasta? Se oli aina vaikeaa, mutta viestin kertominen mahdollisimman asiallisesti ja ymmärrettävästi oli Juholle kunnia-asia. Samoin kuin se, että viestin vastaanottaja sai häneltäkin, vaikka hän olikin poliisi ja hoiti asiaa viranomaisena, kapean mutta jollakin lailla tuntuva tilan järkytykselle ja surulle. Ajatus sai Juhon huokaisemaan raskaasti ja painamaan katseensa hetkeksi katuun.

— Saat nämä sitten heti kun ollaan Pasilassa, valokuvia ottanut tekniikan nuori poika sanoi. — Me taidetaan jo lähteä.

Juho havahtui ja näki, kuinka paareja nostettiin ruumisautosta. Hän meni polkupyörän kanssa odottelevan naisen luokse, ja Alekski tuli hänen perässään. Nainen ei osannut kertoa mitään kummankaan mielestä merkittävää. Hän näytti tarkan paikan, josta ruumis oli löytynyt, mutta sanoi, että paikka oli valokuvattu. Hyvä niin. Tekniikka kyllä osasi asiansa, ja nykyiset kuvauslaitteetkin olivat ihan toista kuin kymmenen vuotta sitten. Rikospaikkakuvat olivat tasokkaita ja tarkkoja. Puhumattakaan siitä, että digikuvia saattoi käsitellä helposti ja saada niistä irti semmoistakin, mikä ei ensi näkemällä eikä silmillä paljastunut. Nainen sanoi, että ruumis oli ollut veteen viettävillä portailla mutta pinnan alla ja näkynyt kai siksi niin hyvin, että vaatetus oli niin selkeän mustavalkoinen.

Neljä akateemista kevätpäivää ja yötä, yliopiston filosofisen tiedekunnan promootio. Kaupungin täyttävät mustiin ja valkoisiin pukeutuneet juhlijat, kuohuviini kuplii yhdessä nuorison ilon kanssa. Yksi juhlapukuinen ruumis löytyy melkein pä ennen kuin juhlat ehtivät alkaakaan. Ylikonstaapeli Juho Kangas alkaa selvittää tapausta ja ajautuu yhdessä työparinsa Aleksi Stoltin kanssa yhä syvemmälle juhlan pyörteisiin. Samalla hän törmää omaan menneisyyteensä ja joutuu miettimään, mikä elämässä on oikeasti tärkeää.

